

K čemu adresa, když volám z mobilu?

Při volání tísňovou linku záleží na každé vteřině. V okamžiku, kdy dispečer zná přesnou adresu a ověří si závažnost hlášení, může vyslat pomoc. Teprve pak se doptává na podrobnosti. Proč se ale ptá: „Kde se nacházíte?“ i když volám z mobilu, který si přeci umí najít?

Proč nestačí, že volám z mobilu?

Vždyť přeci poloha každého telefonu se dá zjistit. Ano **NĚKDY to je možné, ale rozhodně ne vždycky a přesně.**

Mobilní telefony **mohou** odesílat svou polohu automaticky pomocí tzv. AML (Advanced Mobile Location), ale:

- **Tato služba není stoprocentně spolehlivá.**
- V budovách, sklepích, podzemních garážích nebo v husté zástavbě **signál nefunguje dobře** – mobil se může „chytit“ k jinému vysílači, než je ten nejbližší.
- Lokalizace přes mobilní síť nebo GPS **často ukáže jen přibližnou polohu**, např. v okruhu několika desítek metrů.
- Dispečer může vidět jen orientační bod – např. "někde v ulici Na Výsluní" – ale bez čísla popisného, patra či jména na zvonku je to **jako hledat jehlu v kupce sena**.
- **Některé starší typy telefonů** lokalizaci vůbec nepodporují nebo nemají aktivované služby polohy.

Dispečer se proto **vždy** ptá na přesné umístění volajícího – protože bez této informace může dojít ke zpoždění, které hraje zásadní roli. Někdy jde o minuty, někdy i o vteřiny.

Proč by děti měly znát, kde bydlí?

Učit děti svou adresu není jen rozmar učitelů ve školách a školkách. Je to **základní dovednost, která může v krizové situaci zachránit život**. Pokud doma dojde k nehodě a dítě je jediné, kdo může zavolat pomoc, je pro záchranáře zásadní, **aby věděli, kam mají přijet. Nakonec taková znalost se může hodit i pokud se vám dítě zatoulá v nákupním centru.**

CHYTRÁ TROJKA proto děti nejen učí, jak vytočit číslo **150**, ale při nácviu volání je klíčové vyzkoušet, zda **znají svou přesnou adresu** – město nebo vesnici, ulici a číslo domu. Což pro ty nejmenší může být složité. Přesto nemusí být nic ztraceno.

Záchranářům pomohou zorientovat se i **výrazné orientační body v okolí** – třeba že dům je vedle pošty, naproti škole, že poblíž je velký komín, červená trafika, most nebo park. Každý detail může dispečerovi výrazně usnadnit práci – a urychlit příjezd pomoci.

Možná to leckoho překvapí, ale u malých školáků v mateřinkách nestačí jen dobře znát adresu, ale i **celé jméno**. Že je malý hrdina Honzík dispečerovi stačit taky nebude...

Největší nepřítel je panika

Proto v CHYTRÁ TROJKA **trénuje krizové situace hravou formou v bezpečném prostředí**, aby dítě nebylo v reálné situaci paralyzované strachem. Může si tak osvojit tři základní kroky:

1. **Vím, kam volat** (150)
2. **Vím, co se stalo** (např. maminka leží a nehýbe se),
3. **Vím, kde bydlím a jak se jmenuji** – a ideálně dodám: "Bydlím v ulici Na Výsluní 12, Praha 6, naproti školce, ve žlutém domě s modrými dveřmi."

Pak dokáže i malý školkáček zavolat pomoc tak, aby **záchranáři přijeli včas a na správné místo**.

Jak můžete pomoci vy doma?

- Procvičujte s dítětem **adresu jako básničku**.
- Chodte kolem domu s dětmi pěšky a přicházejte k němu ze všech možných směrů. Povídejte si o okolí, ukazujte si **dominanty, kterých si člověk snadno všimne**. Můžou to být i obchody, kam chodíte nakupovat, zastávky MHD, stromové aleje – prostě **cokoliv, čím se okolí vašeho domu liší od jiných**.
- Hrajte hru „Dospělý netrefí domů a dítě mu musí říct, kudy má jít“.
- Hrajte si na záchranáře a „volání o pomoc“.

PAMATUJTE, ŽE..

- Znat svou adresu a jméno nestačí – **je třeba je umět i srozumitelně vyslovit a raději i doplnit orientačními body**.
- **Lokalizace přes mobil není zaručená**, přesná adresa je vždy nejrychlejší cestou k pomoci.
- Dítě, které ví, kde bydlí, **dává záchranářům šanci přijet včas**.